

„Chcel zakúsiť námahu a únavu.“

Nevieš, či to, čo sa ťa zmocnilo, je fyzická únava, alebo nejaký druh vnútornej únavy, alebo oboje naraz...: bojuješ bez boja, bez túžby po skutočnom zlepšení, aby si mohol nakaziť dušu Kristovou radosťou a láskou. Rád by som ti pripomenul jasné slová Ducha Svätého: len ten získa veniec, kto bojoval »legitime« – naozajstne a napriek všetkému. (Brázda, 163)

1. júl

Radost a nadprirodzený aj ľudský optimizmus sú zlučiteľné s telesnou únavou, s bolesťou, so slzami – veď máme srdce – , s ťažkosťami v našom vnútornom živote a v apoštolskej úlohe. – On, „*perfectus Deus, perfectus Homo*” – pravý Boh a pravý človek, ktorý mal v sebe všetku blaženosť neba, chcel zakúsiť námahu a únavu, plač aj bolesť..., aby sme pochopili, že byť nadprirodzený znamená tiež byť veľmi ľudský. (Vyhňa, 290)

Keď budeme cítiť únavu – v práci, pri štúdiu, v apoštoláte – keď sa nám na obzore zjaví tmavé mračná, vtedy obráťme svoj zrak na Krista: na Krista láskavého, na Krista unaveného, na Krista hladného a smädného. Ako sa nám len dávaš pochopiť! Ako sa nám len dávaš

milovať! Ukazuješ sa nám, ako by sme to boli my sami, vo všetkom okrem hriechu; aby sme cítili, že s tebou môžeme zvíťaziť nad svojimi zlými sklonmi, nad svojimi hriechmi. Potom nám už nevadí ani únava, ani hlad, ani smäd, ani slzy.... Aj Kristus býval unavený, mával hlad, bol smädný, plakal. *To, čo je dôležité, je boj, úsilie – láskyplný zápas, veď Pán je predsa neustále po našom boku – aby plnil Vôľu Otca, ktorý je na nebesiach.* (Boží priatelia, 201)
